

rammar uppå björnar.
på unga björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
20. Den solite var en gyllig, lönig, och wäl upp-
och beargat.
färla björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
19. Den njonde i denna rad, dån dån ha ett ha-
gjort aftrådt.
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
18. Kring om ett prästligt hufvudbord, dån dån
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
17. Jag bärna nu lönig mer, dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
16. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
15. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
14. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån

7. En afka Sol med silwerfken Och perlestrålar
böga, I klara waffen derpå sen Begynte sig att löga:
Hon slädder präktigt gud-mear, Uppå Aareberaen, Och
gjorde himlen klar och klar, I böga safresfärgen.
8. Beredde fogelswärmen nu, Med gäll-ljud silf-
wertunga; för denna gyllne purpurbrud Begynte till att
sunga, Christall-fallen som utser, Demante-fallen som
ra; Hon wid sin klara uppgångsderr, Med verdel-
jer bullra.
9. Nunder war ett fluggriff träd, Gråhårigt sig
delte, Dem Nöje satt uppå sitt knå, Och med sin man-
tel höjde, Och gaf dem Dretar utur gull, och dem i far-
let löste, Med ett ord sagt den oer war full, Af allt
hwad adelt löste.
10. Att, sad' jag, tacke gudde, Hwad en salighet
du mig ämnat? Jag är så hjertans nöjd och glad, Att
jag min får har lemnat; Säg, så jag icke här med dig
Dofem en dusse lefwa? Och uti himmelft nöje mig
Inswepa och insweswa.
11. Men han mig svarade: Säre håll! Den här
fall bo och böga, Han måste först på meridens dån
Ett odogden till ryggas; To utaf alla du här ser, Här
ingen, som ej rämpat, Den ena mindre, andra mer, Och
henne försläpstat.
12. Häwid jag pussad' ängsligt till, Men fick ej
rid att tala; To sinnet fullt mig i en griff, Och alltså
ljustig dwala; Emot och som en rader part, Ett floras
måstfödder, Der Gudarna af teusen mark, Har gjort
ett sommarfödder.
13. Der flodo lagrat i gemar, Och flödade för
solen, Derunder warte röda här, Som prödde gröna her-
den, Der flod en wattenfont och gret, Och klara wass-
net flödde; Och war, sad' gubben, hennes sed, Den Carl
den Telfte döde.

galopp, dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
69. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
68. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
67. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
66. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
65. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
64. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
63. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån

70. Den Elfte tog den Telfte fatt, Matt som han
full' marchera: Och sad', min son! wi ha god natt,
Till meriden sagt; an mera, Om du nu skulle komma
han, dån ingen som dig fände, I hela wida Sweriges
Lan, Ett tankan på dig fände.
71. För ofrigt drar wår mäs, din bror, Och smä-
ger Fredrik flere, För allting omföra, så jag tror, Om
du det sjelfwet wore, Och full' det wara alldeles ett:
Du fänner och Ulrika, Din syster, derför som och fäst,
Ej efter oro fäst.
72. Jag menar du må wara matt, Af sista su-
ra drufwer, Som hade knappt på thronen träd, Här'n
omwännen dig trugat, Att så med sig på faltet ut, Och
fast han gruffat tappa, Och had' han dock så när en
flut, Doretitwit af din lappa.
73. Sen fick du ej ditt Swerige se, Här'n fort
förr än du dedde, Du som tols är och twenne tre, Dig
på din flippa flödde. Du är du kommen uti re, Ditt
då, för Guds full flöda, Lat dem, som nu på jorden bo,
På sista sakter grilla.
74. Wid dessa ljustwa fadersord, Straxt sonens
ögon runno, De stego åter till sitt bord, Och armar far-
ligt dunno, Ja, så'e han, min ljustwa far, Jag wet wäl
jag är döder; Men för den kärlek, som jag har Till
Swerige, jag dock blöder.
75. Jag wet hwad hjerta, kraft och mod, Jag i
soldaten fäste, Där jag midt för hans ögon flod, Och stift
i sakter fäste, Och der jag red för rytterier: Der warte
mod i bröste, Der drog en färla-arm sin plit, Och blod
på marken stift.
76. Hjelp, Gud! jag kan ej utan gråt, Och tårar
mig påminna, Då jag af Rehnstöld fästes är wid Marf-
wa, franfar winna, Der blästs alarm wi gingo på, Och
solen hufwud waka, Och Cronstede flöt, så bergen blå
Begynte till att knaka.

war, dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
48. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
47. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
46. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
45. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
44. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
43. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
42. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån

„Gif aft!“
Ej. I. Krigarn dwilar sig i mark och flod, ic.
1. Mer wid floden Donau Höres gny af wapen
jut! Men hwad skall wäl detta wara? — Åh, ett
littet förspel bara Till en pjäs, som fallas skall: „Den
roffstjefne jättens fall.“
2. Pål på tiden ungerswen! Känn om klingen
biter än, Skura upp ditt muskedunder, Samla och det
slakta tunder, Tag din gamla rustning på, To till strids
du snart skall gå! —
3. Karolineré namn du här — Wisa an att
Swenskt du är, Sweriges ära lät ej ramla; Morna
dig, du lejon gamla: Men ej ryta an du får — Stilt
så länge! . . . Du förkäre! . . .
4. Swera-son, war på din wäst, Gif blott uppå
tecknen aft! Gör dig redo så i striden, Lemna hemmet
— mön och friden, Kampa för det rättas full, Nat-
tens härar så omfull!
5. An en gång du sanfte får — Lagrar i för-
tryckes här — Som wid Marwa fluttomhundra Skall
den Swenska flutan dundra; Sweriges wapen skola fram
Genom blod och röl och dam!

41. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
40. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
39. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
38. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
37. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
36. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån
35. dån dån ha ett ha-
fäst björnar, dån björnar natuvar tjuvstas fäst, som
färla-björnar fallit. dån egen more ofverfäst, vilken
veste djetit, dån man fund' ic ei enda gång, dån

Samtal,
med
Den Kypre och omfällige
men
på sin hemresa från Konstantinopel, i nesden af
Dresden, den 19 Januari 1739, förädeligen
mördade Swenske Majoren wid Uplands
Regemente till för,
Den Malborne Herren
Herr Malcom Sinclair,
uppå
de ljustwa Eliseiska falten i de dödas rike, beakt-
rade af Herden Teladon, som af en gammal
obefant Gubbe blifwit oförmodligen dit och
dadan förder samma år.
Samt en alldeles ny Krigsmans-Wisa.
„Gif aft!“
Mer wid floden Donau, ic.
Norrföping, Chr. Törnequist, 1854.

Sör Apollo! Gad mig frifwa,
 Stad mig några rader gifwa,
 Kram för Ewears öppna sun,
 Stad min ringa hand upprita,
 Med en kall och bister frisa,
 Några ord i swarta flon.

Heje Swenor krika illa,
 Att Thalia tiger stilla,
 När som hon där quittera till,
 Soga att hon wet ej gråta,
 När som hon här rinna låta
 Serider ström för Hjelte gill.

Derfor fast jag är en Herde,
Uaf mycket ringa värde,
Driflar jag mig ändock de,
Ål med tusand slang frambara,
Hvad till Major Sinclairs ära,
Himlen mig har lätt se.

Du och vet mitt öga fallde
 Lärar, rätt så snart det smälte,
 Och rörde Sinclair tynla full.
 Hast jag förde hastigt snyta,
 Hört än nu ej kunnat lyfta
 Lutan upp ur mitt Schatuli.

Tid och safer ar så danna,
 Att man får så lites dianna
 In af det som är reelt.
 Derfor får man mig ursakta,
 Att jag denna sak så ofta,
 Wöcket ej i ljuset ställer.

Derfor unn' mig nu den heder
 Åt för Sverges fötter neder
 Lägga denna halftva *) dikt:
 'Ag odmjukt det förhoppas,
 Sinclair låt min blommor knoppa
 På det must med färlig plåt.

*) Dfultemliga.

84. En gudafäst fringväsfrvade, Och allas hjertan
nöjd; Jag skäda det, Jag bäfvade, Och mig till mar-
ten böide, Jag knäppte mina händer hop, Och värdsamt
gratulerar, Med underdänig suet och rop, Dem som så
väl regera.

85. Een tog mig gubben wid sin hand, Och för-
de mig tillbaka, Jag äret, att mina lefnadsband förhin-
drad' mig att smaka, Ett sådant nöje, som här war, För
dem, som wäl ha' lefwat, Och efter ärans krona rar,
Med fulla krafter föräwat.

86. Derpå fick jag straxt se min hjord, Och lam-
ungarne snäste, Som äto wid sitt blomsterbord, På sam-
ma rum och ställe. Se nu, sab' gudben, lemnar jag
Dig der jag dig fränleddo, Och glöm nu aldrig denna
dag, El' hwad på honom skedd.

87. Och härpå tog han mig i famn, Och tacka för godt följt, Jag bad'n säga mig stt namn, Men han mig der fördöjde. Sen stuln han från mig igen, Jag skann qvar och qviflra, Tillå denne min uteske wan, Bleur mitt slats tillra.

88. Sen satte jag mig ned och gret, Och omfode
den Rade, Att Sinclair så i hastighet Sin ögon sam-
manlade, Det var lifwal en hurtig fari, En frighust
en hjetle, Som, der rason sätet blifwa qwar, Med
Kutbier wal spanne däre.

89. Åh! tänk hur redlig Swenski uppå, Den
herrens Swenska hjerta, Wång hjertes hjerta blifwa må,
Wor hans en liten ästa. Ja tänk uppå, hur som han
föll, Och hwem den gerning gjorde, Samt hur han toft
i döden föll, Drott sagas lust i dorde.

90. Derfor, I hietar, som ha mod, Och hjerta
uti bröstet, Åh! hamnen Malcolm Sinclairs blod, Som
Ruthier morddift ost; År sfigat är jag städse Er, Till-
gifwen alla tider, Och slutar nu, helst som jag ser, Åhr
i Suggan Freider.

77. An Duna flög, an Glichou dä, An Eracau,
Pembera, fiera, Wäna' tappre Ewenfke busfar blä E,
der suvrant regera? Augustus mäste ju af thron, Mar
som han säg min flinga, Och nu . . . Det fan mist
hjerda twinga.

78. Kall mången tyckte att min sol, Sig berade
wid Pultawa, Och fleg inunder mörker pol, Att låta sig
begrafwa, Ed, tro mig fritt had' Kreditskall, Mitt lif
här brätt ej andat: Had' mina grofwa flydens snall, Wal
nå solar tandat.

79. Men nu är fångat tala om, De förra friska
tider, Vi weta dock ej huru som, Man nu på jorden
skrider, Dock önskar jag mitt Ewerge godt, Jag, som
desi Konung warit, Och klädt ser samma många stott,
Mar jag i salt har warit.

80. Så må då vat, I buskar blå, I lejon uti
Merden! Lat se, I allid på er stå, Och ägen norra jor-
den! Jag tackar Er för hvar en dag, Jag Eder tom-
mendera, För I gif då i mina slag, Och weto ingendera.

81. Gack, Sinclair, i ditt rum och sitt, Satt
värjan i din sida, O! har dock himlen mycket gett,
Svärmert vi tiden lida: Vi äga ju en Gudaförjd, I
våra himlafälar, Vårt lager är af nöje böjdt, I tårta
tillfredalar.

82. At denne hielten isren swann, Hans gromma
 are ei faao, Han sig forsvad genaft fann, Hans fropp
 ei mera plågas; Raft bau i veriden hurtig war, Och
 kunde tecken winna, Wardt han dock nu en annan facl,
 Som wi en gång fu finna.

83. Strart sig wde Sinclair i ett rum, Som
flert af perlor lyst, Der mötten hjeltar, samman om,
Och honom karligt kysser, Der inne såg i blåa flär,
På siftesliadne throner, Högborns, adls som gemar, Ha'
bitit för tre kronor.

27. *Spang bierma fäit i bället flent, iaa rjefet dei
art namma; Spang gläbet, art ej ar fent för buntlen
läbent damma, Spang bäde spang stiftel i bäng, Kjölm bann
välle fluta; Spang beorne bädet kinnöbba bäng, Spang-
ten fört art fluta.*

26. *Crat latet blanda* beetren opp. En *inven-*
ter lat *teemterre*, *thev* *fluten*, *faragab* *hic* *teffrop*,
Doet *minter* *inter* *redde*; *Dans* *anfigt* *war*
teff, *thev* *lelab*, *crampac*, *flager*, *Ad* *brellert*, *tom*
dans *blerta* *coll*, *gab* *arethya* *flort* *infaul*.

25. Ein ganftra fiera bega bart, Den gulne fnap:
 Den erubbe, den på ten ftra bjefta iart, Den fanna
 han og lode: Jute fampavart fteffat, Det er ge:
 ivaren flama, Den funde fe fan undrat, Jø fom til
 dedens famrat.

24. Världens lästeg bär upp och gäst, Världens fina
 flöstar flöter, Vem lärer ut frägligaste flöt,
 blanda vörer, Vän bärde berrare napp och kem, Och flöta,
 att de påstas: Att löras: för och farlöst, Världens fina
 fringlar flöstafla.

23. Der stoff
wandt p. d. a. rätten, an grunlich
schwarz, tre finger brech; gar
schwebelich sein. Den mähren seit
besta guia balie, Ob wille ut, ge den
fin bel, dem treit, far keine djeite.

fabrikke, som bare er enestående, at blot på
i træde, og baner utaf samma flag, som ligger på
armene rædte, 200 knapper manbættene fort i lag, den
høfste fragen rædte.

en trou, 'om wat de en is durtig troep, En yrtig
 durtighebon, d'ane armat, den veer full af mara, d'ane
 fultier ma! d'arta: d'ane lander wore litten berg. Och
 marmer & wat farta.

21. *Spang Ferra* bat, tem tambet ang. Nihilabaz

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Stunges som: En Sladon gaf fröfetter, 16.

Det när på lustig blomsterplan, Jag mina kam ut-
 förde, Och satte mig, som jag war wan, Der jag kast
 Parlan härde: Och kom till mig en gammal man, som

2. Hör, sade han: kom Celadon, Koft med mig till
flöte, Vaga från dig dina lapprits don, Du skall få
någon möte. Inn du gått ut, Och ännu har du

3. Ett fastigt berg midt för oss var, Det jag rätt
 öppna fere, Men quaden sade: Åt war farit! Wi få ej
 stigna här: Går? met du ej, är mulligast. Men vi

4. Haraf så blef jag fuller stork, Men Bergen
 virkræfter, Har gudbens hand med røstet durt, At der
 ved port blef draetter: Gaa, ville, væk, allest.

5. Jag måste ropa eller be, Det hjälp dock inter:
ra: Jag skulle in, vi singo se: i berga: gubbar flera,
nem jag dock alla trödde mal. (Sångarens följande)

6. Nu gingo dessa snart förbi, I våra Rumma
ar, Men fingo derpå genast si, Ladt iijstjällda da-
och lundar: af Gennelidande. *Anders*

der. Vi togos mot af en aller, som var af line
holder.